„Och, laat u maar," lachte de piloot, die blijkbaar grote schik had in het pientere baasje, „dat is een kereltje dat uit het goede hout is gesneden. Ik beloof u, dat ik hem heelhuids terugbreng binnen tien minuten. Ik zal even een teken geven met mijn rechterhand, wilt u dan even een flinke ruk geven aan die schroef ? Prachtig."

Het leek wel, of de piloot het vanzelfsprekend vond, dat vader dat zou doen en goed vond, dat Janneman bleef zitten, want voordat deze van zijn verbazing bekomen was, was de schroef werkelijk al aan het wentelen, sneller en sneller en liep vader achteruit met beide handen aan zijn pet.

Toen hij eindelijk op zijn verhaal kwam, begon hij met zijn armen te zwaaien om te beduiden, dat Janneman eruit moest, maar de piloot en Janneman beschouwden dat waarschijnlijk als een afscheidsgroet en zwaaiden vrolijk terug.

En daar ging de machine.

Het was een prachtig stuk effen weiland en de piloot had geen moeite om los te komen van de grond.

Hij keek naar Janneman, die een beetje witjes zag om zijn neusje en om zijn mondhoeken en lachte hem bemoedigend toe.

Janneman lachte ook, maar toch had hij een ietwat wee gevoel en gekriebel in zijn maag, dat geleidelijk overging.

Toen Janneman voor het eerst naar beneden keek, kon hij zijn ogen haast niet geloven.

Wat een prachtig, heerlijk tafereel!

Allemaal die blokken en vierkanten, als geschilderd!

En de grote weg, die over het heuvelland liep en de brede kreek en daar de pont en.... enne....

Och, och, och....! Het was goed, dat Janneman vastgesnoerd was op zijn plaats, want anders was hij van pure nieuwsgierigheid zeker naar beneden getuimeld. Janneman kon er niet bij! Wat was dat alles toch klein en bekrompen! Daar ging zo waar een vrachtwagen.... kijk dat ding eens kruipen over de weg, net een klein torretje dat over een strohalm marcheerde! En dat daar, waren dat mensen, die zwarte stippeltjes op dat felle groen ?

Janneman voelde zich als een reus, hoog zwevend boven ontzettend kleine en nietige dingen. Het had altijd diepe indruk op Janneman gemaakt, als hij „grote" mensen hoorde redeneren over allerlei dingen, die hij niet begreep. Want Janneman ging altijd uitsluitend op de klank van de stemmen af en op de gebaren.

Nu echter was het helemaal mis. Bah....! wat hadden die grote mensen zich zo druk te maken ? En Piet, de grootste jongen van de klas, die altijd alles beter wist en de baas wou zijn! Waar was ie nu ? En die grote eikeboom, die vele honderden jaren oud heette te zijn, en de grote stier van boer Krelis waar ze allemaal als de dood voor waren: puh, waar waren ze allemaal ?

Nergens.... of toch! Daar ergens beneden tussen die nietige kleine dingetjes, daar tussen die prutshuisjes, die je eigenlijk van hier uit de lucht kon omver blazen. Maar je zag ze niet eens. Ze stonden allemaal op een reuzendraaischijf, die bleef rondtollen, en hij, Janneman, hij hing hier, ja werkelijk, hij hing hier als een vogel in de lucht en kon alles op zijn dooie gemak bekijken, zonder dat hij meetolde met die schijf.

De piloot zag de bewondering in de ogen van het kleine kereltje en lachte en knikte.

En toen gebeurde er iets zeldzaams, dat Janneman haast deed schrikken. Alles, wat daar onder hem lag, hield op met tollen. Het kwam allemaal opeens daar vanuit de diepte op hem toe gehold en al dat kleine begon te groeien met een snelheid, die Janneman de adem benam.

.... hoog zwevend boven ontzettend kleine en nietige dingen.

Het leek helemaal niet meer zo nietig als daarnet. Integendeel. Het groeide, groeide, groeide....

Janneman kneep zijn oogjes even dicht en toen hij ze weer opende, voelde hij een heel zacht schokje en reed hij hobbelend over het grasland en zag hij de veulens in de wei, naast de hunne, snuivend de andere kant oprennen.

En plots stond de machine stil. Janneman bleef zitten.

De stilte na het oorverdovend gesnor, de rust na het suizen van de wind: het beving hem.

Het leek hem iets wonderlijks, iets, dat hij heel langzaam moest verwerken om het te kunnen begrijpen.

Toen Janneman opkeek, zag hij vlak naast zich het hoogrode gelaat van vader.

„Jij.... jij.... wil je nou eens gauw maken, dat je d'r uit komt ?" gromde vader, die erg zenuwachtig deed. „Jij maakt nog ongelukken. Ik heb doodsangsten uitgestaan."

Janneman zei niets.

De piloot zei ook niets en lachte maar.

Maar op Janneman's gezichtje lag een uitdrukking, alsof het kereltje alle schatten van droomland tegelijk cadeau had gekregen.

En toen de machine weer weg was en nog nauwelijks als een stipje aan de horizon was te bekennen, hief Janneman zijn gezichtje op naar vader en fluisterde: „Vader, later wil ik ook vliegenier worden."

Vader zei niets. Hij greep de hand van Janneman in zijn stevige knuist en ging met hem naar binnen.

„Eet je bord pap op," bromde vader. „En dan ga je onmiddellijk naar bed, want als je niet doodziek wordt, na die.... die...."

De rest bromde vader in zijn baard.

Maar toen Janneman onder de wol lag te genieten van wat hij beleefd had, stond vader buiten op het erf en keek naar de klare blauwe lucht en zuchtte: „Zó'n bengel toch!"

* * *

Maar in vaders stem klonk trots en hij stapte in de richting van boer Krelis' hoeve om hem te vertellen over de laatste „prestaties" van zijn kleinen Janneman.

VALLY

SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 23 DECEMBER 1937

DE KERSTBOOM VAN DEN GOOCHELAAR

DE EERSTE VLIEGTOCHT VAN JANNEMAN

JANNEMAN had al zo dikwijls reikhalzend naar de mooie vliegtuigen gekeken, die alle dagen door de blauwe lucht scheerden en iedere keer had hij er ook naar verlangd om ook eens in zo'n vliegmachine te mogen zitten.

Wat je dan eigenlijk voor een gevoel had, kon Janneman niet zo precies onder woorden brengen, maar toch had hij daar zijn eigen gedachten over.

Hij verbeeldde zich dat het dan net was, of je zo maar door de wijde lucht liep, met grote stappen en sprongen over bomen en huizen, zonder dat iets je kon hinderen of tegenhouden en vooral zonder dat je gevaar liep elk ogenblik door een van die snorrende en brommende vierwielers te worden gegrepen en weggeslingerd.

Janneman had al dikwijls gevraagd aan zijn vader, of hij eens mee mocht gaan vliegen, maar vader had hem lachend aangekeken en gezegd: „Jij gaan vliegen, Janneman? Ik ben veel te bang dat je, als je daarboven bent, zin zou krijgen om uit te stappen en dat je niet meer levend beneden zou komen, en we willen onzen kleinen Janneman toch nog niet graag missen."

Janneman vond het wel aardig, dat vader en moeder zoveel van hem hielden, maar hij had het toch nog heel wat aardiger gevonden als vader en moeder ja hadden gezegd en hem hadden toegestaan mee de lucht in te gaan.

„Als ik groot ben," dacht Janneman, „ga ik vliegenier worden en dan ga ik elke dag de lucht in, mooi weer of geen mooi weer."

Dat was en bleef Janneman's droom, maar tot nog toe had hij dan ook nog slechts in zijn dromen gevlogen en het zag er wel naar uit, dat het daarbij zou blijven.

Het toeval kwam Janneman echter een handje helpen.

Op zekere dag stond hij met de handen diep in zijn broekzakken te kijken naar een vliegtuig, een tweedekker, die hoog in de lucht cirkelde en nu en dan schitterde in de zon als een mooie vliegende of vallende ster.

Het water liep Janneman over de lippen. Wat móest het fijn zijn, wanneer je de wind zo lekker door je haren voelde jagen en naar beneden kon schieten als een vogel en dan weer opwaarts! Janneman meende zo'n gevoel al eens gehad te hebben, toen hij in een grote schommel had gezeten in de stad, samen met vader, en ze zo lekker vanuit de nok van de tent naar onderen schoten en dan weer.... zwiep.... naar de nok toe!

Plots maakte Janneman een paar grote ogen. Wat deed die vliegenier toch gek vandaag! Hij bleef aan het cirkelen en hij kwam al maar lager en lager. Nu kon Janneman den piloot al zien zitten. Hij zag hem heel goed over de rand van de cockpit leunen, alsof hij iets zocht.

De jonge veulens in het grote weiland stoven weg en Janneman's hartje begon wild te kloppen, toen hij zag, dat de machine zo laag zakte, dat ze de grond raakte, de graskluiten wegvlogen en het vliegtuig met een flink vaartje in de richting van Janneman's huis kwam gerold.

Op een paar meter afstand van het huis bleef de machine staan....

Op een paar meter afstand van het huis bleef de machine staan en de piloot sprong er vlug uit, schoof bril en kap weg en knikte Janneman lachend toe.

Janneman was nog niet van zijn verbazing bekomen, of de piloot was al flink aan het werk aan de motor. Er scheen iets aan te haperen, want Janneman zag, hoe de vliegenier allerlei gereedschappen voor de dag haalde, waarmee hij, daar achter die grote schroef, aan het werk ging.

Janneman's vader kwam ook eens kijken en dat gaf Janneman moed. Met een boogje liep hij achter de machine om, zodat hij dicht bij vader kwam te staan en het gesprek tussen vader en den piloot goed kon volgen. Niet dat Janneman zo nieuwsgierig was om te weten, wat die grote mannen vertelden, maar hij brandde eigenlijk van verlangen om wat meer van die geheimzinnige dingen te zien, daar binnen in de machine.

....met grote stappen en sprongen over bomen en huizen....

Het duurde niet lang, of ook vader stak de handen uit de mouwen en een half uurtje later klom de piloot weer in de machine en zijn stralend gezicht vertelde, dat het kleine defect, waardoor hij een noodlanding had moeten maken, thans verholpen was. Ook vader scheen het erg warm te hebben. Hij nodigde den piloot uit om even in huis wat uit te rusten, maar de vliegenier bedankte vriendelijk.

„Als u zin hebt om even de lucht in te gaan," lachte de piloot, „dan hebt u thans een beste kans."

„Nee," zei vader geschrokken, „nee, dank je wel, vriend. Ik breek mijn nek liever niet. Ik loop liever op vaste grond dan op de wolken!"

Janneman's hartje deed maar één klop. Maar wat voor een! Hoe was 't mogelijk, dat vader zo'n aanbod kon weigeren! De kans van zijn leven en.... die te missen!

Janneman bedacht zich niet lang. Het was, alsof iemand hem bij zijn kraag greep en naar voren duwde. In een ommezien was hij, vlug als een katje, in de machine geklauterd en bleef er triomfantelijk glunderend zitten.

„Ziezo," dacht hij, „als ik er weer uit moet, dan kan ik toch zeggen, dat ik in een vliegmachine hèb gezeten...."

„Wel, Janneman," riep vader, „wil je wel eens maken, dat je daaruit komt? Wie heeft er ooit....!"

DIKKIE DOET ZAKEN

't Duurde niet lang of de poes was
In de muizenjacht heel knap.
En de muizen gingen wijs'lijk,
Naar een veil'ger oord op stap.

Nu gebeurde 't dat de huisheer,
Die ook flinke zaken deed,
Ver op reis moest. In de haven
Lag zijn schip al vast gereed.

En toen riep hij zijn bedienden,
En hij sprak: „Nu luister goed,
Wie een aandeel in de winst wil,
Mij een som geld geven moet."

Ieder gaf wat hij gespaard had,
En Van Braak was heel tevree.
Maar hij zei: „Waar is die Dikkie,
Doet die kleine baas niet mee?"

Kleine Lucie, die wel voelde,
Waarom Dikkie niet verscheen,
Liep nu snel tot op de zolder,
Dikkie zat er heel alleen.

„Kom toch gauw," zei 't kleine meisje,
„Paps wil weten waar je bent."
„Ja," zei Dikkie, „'k vind het jammer,
Maar ik heb geen rooie cent."

„Kom maar snel," zei Lucie lachend,
„Je bent rijker dan je denkt.
En je kunt toch heel wat geven,
Als je paps je kat maar schenkt."

Dikkie volgd' haar naar beneden,
Met een hartje zwaar als lood,
En 't gezelschap lacht' uitbundig
Met die miauwende vennoot.

„Goed, mijn jongen," zei Van Braak toen,
„'k Zorg voor Mollie best aan boord.
En de winst, die Mollie opbrengt,
Krijg j' in handen, op mijn woord."

GUANO

GUANO IS FEITELIJK VOGELMEST. DEZE MEST WORDT GEVONDEN IN DE REGENLOZE STREEK, DIE VIER GRADEN BEZUIDEN DE EVENAAR LIGT. JUIST OMDAT HET DAAR NOOIT REGENT, VERGAAT DEZE MEST NIET. ER ZIJN LAGEN VAN WEL 60 METER DIK. ALS MEN BEDENKT DAT DE DUIZENDEN EN DUIZENDEN VOGELS, WELKE DE GUANO VERSCHAFFEN, IN DRIE EEUWEN SLECHTS EEN LAAGJE VAN EEN PAAR CENTIMETER KUNNEN MAKEN, DAN KAN MEN NAGAAN, HOEVEEL DUIZENDEN VAN JAREN VERLIEPEN VOORDAT ZULK EEN VOORRAAD GEVORMD WAS.

DE ROOS VAN JERICHO

IS EEN WOESTIJNACHTIGE PLANT, DIE IN SYRIË OF PALESTINA VOORAL VEEL VOORKOMT. MEN KAN DEZE PLANT JARENLANG DROOG BEWAREN; ZIJ HOUDT DAN HAAR BLOEMKELK GESLOTEN. MAAR ALS MEN HAAR DAN ZELFS NA LANGEN TIJD, OP WATER ZET, DAN GAAT DE KELK WEER OPEN.

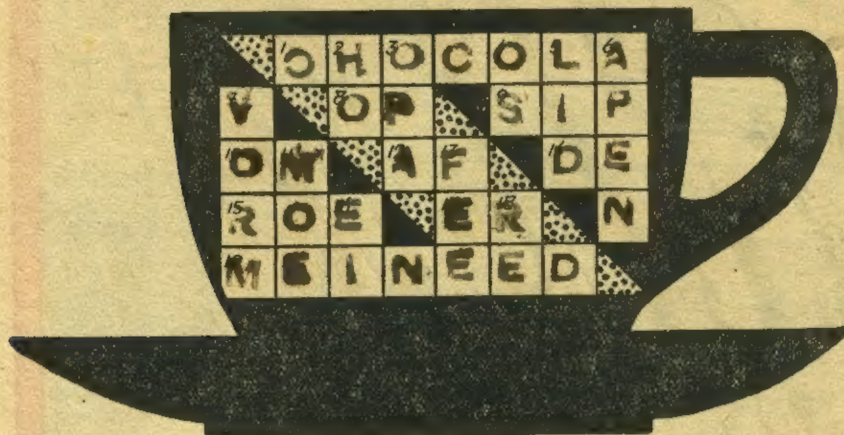
HOOI OM, STROOI OM...

ER ZIJN ALTIJD JONGE SOLDATEN, DIE NIET ONMIDDELLIJK WETEN, WAT RECHTSOM EN LINKS-OM IS. MEN LEERT HET HUN DAN MET EEN AFSPRAAKJE: HET RECHTERBEEN IS „STROO" HET LINKERBEEN IS „HOOI" EN DAN COMMANDEERT DE SERGEANT „HOOI OM" OF „STROOI OM"!

DIE UITDRUKKING STAMT VAN EEN ENGELSEN OFFICIER DIE HET EEN PAAR BOERENJONGENS OOK MAAR NIET KON INGEPOMPT KRIJGEN, WAT NU PRECIES „RECHTS" EN WAT „LINKS" WAS. HIJ LIET HEN DAAROM STROO IN HUN RECHTERSCHOEN EN HOOI IN HUN LINKERSCHOEN STOPPEN EN JA ...... TOEN LEERDEN ZE 'T. SINDSDIEN DRAAIDEN ZE TENMINSTE NIET VERKEERD, ALS ER „HOOI OM!" OF „STROOI OM!" GECOMMANDEERD WERD.

G. GUSSENHOVEN.

BONT ALLERLEI

Kop-en-schotel kruiswoord-puzzle

Probeer eens deze makkelijke kruiswoordpuzzle op te lossen met behulp van de volgende omschrijvingen:

Van links naar rechts:

1. Deze lekkere drank zit in het dampende kopje.
8. De schoorsteenveger liep .. het dak van ons huis.
9. Wat kijk je . . . Jan!
10. Pietje moest . . 8 uur naar bed.
12. Mijn werk is . .
14. Lidwoord.
15. Voorwerp, dat Zwarte Piet in de zak heeft.
17. Daar beginnen alle sprookjes mee.
19. Valse eed.

Van boven naar beneden:

2. Roept men tegen een paard.
3. Grootvader.
4. Rund.
5. Kan men van een vereniging zijn.
6. Leuke dieren in de dierentuin.
7. Ander woord voor schijn, figuur, model.
11. Vermoeid.
13. Komt in vele sprookjes voor.
16. Legt een kip.
18. Muzieknooit.

Rara! Wat zit er op die tak?

Wie 't wil weten, verbinde alle cijfers van 1 tot en met 25 door een lijntje.

Drie havens

Dit schip doet op zijn reis drie verschillende havens aan. De namen staan in de drie rookpluimen, maar de letters zijn wat door elkaar gewaaid. Kunnen jullie ze weer in orde brengen en de namen van de drie havens vinden?

Even lachen

„Ted," vraagt de onderwijzer, „weet jij waarom de zee niet overloopt, terwijl alle stromen er toch hun water in uitstorten?"

„Ja, meneer," zegt Ted, „omdat er zoveel sponsen in groeien. . . ."

Piet was met zijn vader op bezoek in 't natuurkundig museum. Na enige tijd bleven ze staan voor een opgezette leeuw in een grote glazen kast.

„O, vader," zei Piet, „hoe hebben ze 't klaar gespeeld om die leeuw te schieten **zonder dat glas te** breken?"

Oplossingen vorig nummer

DENNEBOOM-RAADSEL.

```
            D
            E
          O N S
          S   L
          L O E
        L O P E N
        O   A   E
      S O M   W I M
      T   A D A   O
    T E E N   R E E P
  E   R   E A M   D   K
  L   K I N D E K E   A
  B E T E   E   E R E N
A A L   T E L E R   T O N
A   K A S T   E N D E   E
N I E R   E E N   E N G E
```

WIE RAADT HET?

1. Omdat hij steeds een kam bij zich draagt.
2. Een naald.
3. Zijn tanden.

DRIE-WOORDEN-REBUS 4a

1. Kerstdag (Kers-t-dag).
2. Denneboom (den-ne-boo(t)m).
3. Kerstmannetje (K-er-s-t-man-net-je).

Drie-woorden-rebus 5

Het eerste van deze drie woorden is een voorwerp, waarin men een ander, brandend, voorwerp kan steken.

Het tweede vindt men rondom een burcht.

En met het derde moeten jullie je maar nooit ophouden, want het heeft reeds zeer velen ten val gebracht.

PIETJE'S KERSTDROOM

Pieter is een kleine dromer :
Moesje zegt: „Slaap nu maar zacht!"
Maar ons Pietje ligt wel vaker,
Door te woelen, d' hele nacht.

Vechten doet hij tegen leeuwen,
Tijgers, beren en wat meer.
En hij knalt ze zonder aarz'len,
Allemaal bij bosjes neer.

Gist'ren droomde hij van een Kerstman,
Och, een Kerstman als een reus.
Pietje zag hem heel goed zitten,
Met zijn dik besneeuwde neus.

Op zijn schouder stond 'n Kerstboom,
Zoiets had Piet nooit gezien!
't Leek wel haast een hoge toren,
Met veel lichtjes bovendien.

Piet zei : „Kijk eens naar die takken,
Wat een massa speelgerei!"
Treinen, paarden, luxe-wagens,
't Hing er alles zij aan zij.

„'k Wou," dacht Piet, „dat ik erbij kon!"
't Kerstmannetje keek eens op.
„Nou," zei het, „klim maar naar boven,
Als je kunt tot in de top!"

Piet begon alvast te klimmen,
Eerst al op dien reus zijn knie.
Zie, daar stond hij op zijn schouder,
Wip, de boom in, een, twee, drie!

Hij klom snel, want 't mooie speelgoed,
Hing daar aan die hoogste tak.
Nog vier takken, drie, nee, twee nog....
Toen de boom in stukken brak.

Pietje rolde, rolde, rolde!....
En de reus gaf hem een zet.
Maar toen Pietje uitgerold was,
Lag hij lekker in zijn bed!....

V. LATTE

EVEN LACHEN

Een jongen plaagde zusje met haar kleine broertje, dat nog niet kon lopen.

„Mijn hond is zo klein," zei hij, „maar hij loopt al veel harder dan hij!"

„O ja," zei zusje, „maar die heeft ook twee paar benen!"

„Die man met wien ik daar zojuist sprak," zegt vader, „is in alle hoeken van de wereld geweest."

„Onmogelijk," zegt kleine Toon, „want de wereld is rond, vader."

KERSTBOOM DRAMA

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

OUDEJAARSAVOND.

